Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Намірений замах на царя.

На підгородю Берхем коло Антверпії в Голяндиї викрито в ночи з суботи на неділю велику фабрику бомб динамітових і арештовано двох людий. Вслід за тим розійшла ся чутка, що оба ті арештовані наміряли убити царя, коли він приїде до Льондону. Хто ті арештовані і длячого они як-раз завзяли ся на царя — річ доси ще не вияснення; то єсть лиш певним, що они не Росияни. Тим дивнійше, що якісь чужі люди, не інтересовані безпосередно ні у внутрішній ні заграничній політиці російскій, постановили позбавити житя монарха котрий перший раз за свого пановання вибрав ся в дорогу по Европі. Кажуть длятого, що арештовані суть межинародними анархістами. Про викритє фабрики бумб і арештованє згаданих анархістів наспіли доси такі вісти.

Три неділі тому назад приїхали з Америки до Антверпії два Ірляндці, натуралізовані в Америці і тут на підгородю Берхем винаймили собі малу хатчину а відтак виїхали кудись знову. Анґлійска полиция дістала від своїх специяльних аґентів в Америці вість: виїхали таким то а таким кораблем до Европи. Анґлійскі аґенти полицийні, котрі слідять за Ірляндцями, віднеслись тогди зараз до полициї в Антверпії і дали їй знати, що там мають приїхати такі а такі люди, котрих треба арештувати. В суботу пішла антверпска полиция разом з анґлійскими детективами до згаданої хати в Берхем, добула ся до неї і знайшла там великий запас хемікалий та прилади до робленя бомб. Шеф анґлійских детективів, котрий під той час був в Антверпії, телеґрафував зараз до детективів по других містах в Европі і дістав незадовго вість, що подібних злочинців викрито також в Льондоні і там їх арештовано.

З дальших вістий показує ся, що в згаданій хаті в Берхем знайдено сто кільоґрамів динаміту, велику масу готових бомб динамітових і цілий склад вибухових материй та машини вибухові. Крім того знайдено також якісь письма, в котрих показало ся, що до заговору належить пятнайцять осіб. Голяндска полиция і анґлійскі детективи кинулись зараз на всї боки і їм удало ся зараз в Ротердамі арештувати двох заговірників. Они мешкали там в готелю. Коли полиция зайшла до їх комнати, они лежали в постели. Були то якісь Ірляндці Воллес і Гальнес. В комнаті знайдено машини вибухові і по части подерту кореспонденцию. Арештовані признали ся, що они суть тими, за котрими полиция слідить. З найдених паперів показало ся, що они мають товаришів і спільників в Льондоні, Ґлесґо і Бульонь сір Мер у Франциї. Оба арештовані хотїли їхати кораблем „Спаардам“, котрий в середу мав відплисти до Ню-Йорку, а котрий по дорозї задержуєсь в Бульонь.

В Бульонь сір Мер, над каналом Кале арештувала знов француска полиция при помочи анґлійских детективів якогось Ірляндця Тінана, котрий ще в 1882 р. допустив ся був замаху в парку Фенікс, а котрий від того часу перебував в Америці і аж послідними часами приїхав до Франциї. В парку Фенікс убив він був льорда Кевендіша і секретаря державного Бурке'го. Від того часу через 14 літ не було про него нічого чувати, аж ось приїхав він до Парижа а звідси до Бульонь. При нїм знайдено богато гроший і обширну кореспонденцию. В Бульонь мешкав він під прибраним іменем Жоржа Ґордон. — В Ґлесґо арештовано наконець четвертого Ірляндця якогось Беля; у него знайдено 400 фунтів штерлінґів американьскими грішми.

З відки взялась чутка, що сї заговірники наміряли убити царя, годі знати; здаєсь, що она вийшла з Бельгії і лиш длятого стоїть в звязи з царем, що замах лагодив ся на ту пору в Льондоні коли там має приїхати цар. З Льондону доносять, що правда, що в Ротердамі арештовано якихсь заговірників іменем Ґрац і Тенрі, котрі мають бути російскими нїгілїстами; але чи то они суть ті самі, що Воллес і Гальнес, чи якісь инші годі знати, тим більше, що з Ротердаму доносять лиш про арештоване двох заговірників, а не чотирох. Впрочім сама анґлійска полиция признає вже, що із найдених документів не видко, щоби заговірники лагодили замах на царя, а російскі нїгілїсти проживаючі за границею відпекують ся також від сего заговору. Скорше можна здогадувати ся, що заговів зробили ірляндскі революцїонїсти т. зв. фенїяни, против анґлійскої королевої і Анґлії та думали виконати замах підчас гостини царя в Анґлії. На се здають ся вказувати вже хоч би лиш ті два факти, що межи арештованим суть два, котрі вже давнійше допустились були подібних замахів в Анґлії, а то Тінен і Воллес, котрий має бути той сам, що звав ся Кірней і в 1883 р. висадив у воздух фабрику ґазу в Традестон.

На то, що замах був, здаєсь, вимірений головно против анґлійскої королевої вказує і слїдуюча вість з Брукселї: Після послїдних певних информаций з Льондону Антверпії і Ротердаму єсть полиция переконана, що заговір Ірляндців не був вимірений против царя лиш против королевої Вікториї, а головно грозив

---

68)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

— Слухай — говорив дальше Каі Куму до Ґленарвана. — Тогонґа, архієрей нашого Нуі-Атона (божка Зеляндців), попав в руки твоїх братів. Тепер він полонником Папекасів (Европейців); наш Бог велїв нам єго викупити. Я волїв би видерти тобі серце, волїв би твою голову і голови твоїх товаришів заткнути на віки та стовпах того острокола — але Нуі-Атона промовив.

Хоч як умів Каі Куму здержувати ся і володїти над собою, то однако тряс ся з гніву, коли то говорив, а на єго лици видко було скажений гнїв.

По кількох хвилях зачав вже спокійнїйше говорити.

— Чи гадаєш, що Анґлїйцї видадуть Тогонґа за тебе?

Ґленарван вагував ся відповідати і приглядав ся уважно начальникови Маорісів.

— Не знаю — відповів по хвили мовчаня.

— Скажи — говорив Каі Куму з притиском — чи твоє житє варта житя нашого Тогонґа?

— Не варта — відповів Ґленарван. — Я між своїми анї не начальник анї сьвященик.

Паґанель остовпів на таку відповідь і глядів з глубоким зачудованєм на Ґленарвана.

Каі Куму як здавало ся був також здивований.

— Отже сумніваєш ся? — спитав знов.

— Не знаю — повторив Ґленарван.

— То твої не пристануть на вимїну нашого Тогонґа за тебе?

— За мене одного? Певне що не пристануть — сказав Ґленарван — але за нас всїх, то може.

— У нас — відповів Каі Куму — іде голова за голову.

— Предложи їм ті дві женщини до вимїни за Тогонґа — сказав Ґленарван — вказуючи на леді Єлену і Марию Ґрант.

Леді Єлена хотїла приступити до мужа, але майор задержав єї.

— Ті дві панї — говорив Ґленарван похиляючи ся з поважанєм перед леді Єленою і Мариєю — займають в моїм краю високі становища.

Маоріс поглянув холодно на льорда. По єго устах перебіг злобний усьміх, але він здержав єго і спокійним голосом сказав:

— Проклятий Европейче, чи гадаєш що одуриш Каі Куму брехнею? Гадаєш, що мої очи не уміють читати в серцях?

А вказуючи на леді Єлену, сказав:

— То твоя жінка!

— Нї! То моя! — крикнув Кара Тете і розпихаючи полонників, положив свою руку на рамени леді Єлени, що зблїдла під тим дотиком.

— Едварде! — крикнула нещастна жінка утративши притомність.

Ґленарван не вимовивши нї слова підніс руку, роздав ся вистріл і Кара Тете повалив ся нежививий.

На той голос вибігла з хат хмара Маорісів, площа наповнила ся в одній хвили людьми. Сто рук піднесло ся на нещастних — вирвано з руки Ґленарвана револьвер.

Каі Куму подивив ся дивними очима на него і заслоняючи одною рукою убийника, здержував другою товпу, що гнала ся на Европейців.

Вкінци єго голос загремів над гамором.

— Табу, табу! — крикнув.

На ті слова товпа задержала ся перед Ґленарваном і єго товаришами ослоненими хвилево якоюсь надприродною силою. Кілька хвиль опісля відведено їх до Варе-Атона, що мало їм служити за вязницю. Однако не було поміж ними Роберта і Паґанеля.

V.

Похорон начальника Маорісів.

Після досить частого звичаю в Новій Зеляндиї мав Каі-Куму крім титулу начальника ще й назву „арікі“, т. є. сьвященика. Справуючи той уряд мав право підтягати під забобонну опіку „табу“ людий і всякі річи.

Льондонови. Арештовані фенійці їздили то сюди, то туди, щоби збаламутити аґентів поліцийних, але ті їздили всюди за ними: до Брукселї, Остенди, Спа і аж до Берлина а звідси назад до Антверпії. При арештованих в Ротердамі знайдено 2000 фунтів штерлїнґів. Они найми вже були для себе місце на корабли „Спардем“ і мали їхати до Тульон, де мали мабуть з'їхати ся з якоюсь панею Ґоль, котра мешкала в Антверпії, а має бути сестрою одного з арештованих Ірляндців, та з ославленим Тінаном. Згадану паню Ґоль арештовано вже також. Викрите головної кватири межинародних анархістів в Берхемі перепудило дуже цїлу Антверпію.

З другої же сторони доносять так само з Брукселї так: Поліциї, коли она в ночи зайшла до готелю, де перебували арештовані Воллес і Гальнес, удало ся видобути від них важні документи. Они не мали часу їх знищити і лиш зачали були дерти. Подерті куснї поскладано старанно разом, а з них переконано ся, що дїйстно розходило ся о замах на коронрвану голову, котра мала приїхати в гостину до анґлїйскої королевої. Замах був отже вимірений просто на царя. Анґлїйска поліция знає імена всїх заговірників і певна того, що дістане їх в свої руки.

Із сеї вісти виходило би отже ясно, що заговір був вимірений просто на особу царя, а з того можна би дальше вносити, що коли не оба, то бодай один з арештованих в Ротердамі есть российским нїгілїстом. В дальшій комбінациї можна би здогадувати ся, що в заговорі сїм дїлали спільно российскі і ірляндскі револющонери; одні мали на оцї царя, другі анґлїйску королеву. Мимо того у француской працї переважає погляд, що в заговорі сїм розходить ся лиш виключно о замах против анґлїйскої королевої і Анґлїї, а не против царя, що то есть лиш заговір фенїян. З Бульонь сір Мер доносять, що арештований там Тінан, котрого заговірники між собою називали „число перше“, признав ся до заговору, але сказав, що він не есть анархістом; він хотїв лиш освободити своїх земляків від Анґлїї, котра їх гнобить.

З Льондону доносять знов, що шеф тамошної тайної поліциї сказав рішучо, що неможе сказати, чи заговір був вимірений против царя. Всї дотичні вісти походять з Брукселї Антверпії і Ротердаму, і правда, що впадає в очи, що після тих вістий мали Ірляндцї сполучити ся з нїгілїстами до замаху на царя в Льондонї. Але-ж бо цар зовсїм до Льондону не приїде. Анґлїйскі урядові орґани не згадують також нічого про замах на царя, а кажуть лиш що о тім нїчо не знають.

Перегляд полїтичний.

Є. Вел. Цїсар від'їхав вчера з Перемишля до Відня. На двірци зібрали ся на попращанє Монарх п. Намістник кн. Санґушко, Маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї, члени Виділу краєвого і репрезентанти всїх станів та властий. Монарха попращав на перонї короткою промовою Маршалок краєвий ґр. Ст. Баденї, а Монарх дякуючи сказав, що не вадовго відвідає Галичину та пожелав поводженя в трудах для добра краю. В Кракові задержав ся Монарх 15 мінут, де Єму зроблено величезну овацию.

Турецка рада мінїстрів видала відозву, в котрій каже, що поліция і войско сповняють свій обовязок і нема причини занепокоєня, та щоби цивільні особи, чи то поодиноко, чи корпоративно виступали яко посередники. Дальше каже ся у відозві, що заграничних підданих котрі збройно брали участь в розрухах видалено за порозумінєм з амбасадорами. Всїлякі збори, чи то осіб місцевих, чи заграничних строго заказують ся. — Мимо сеї відозви есть в Константинополи все ще велике занепокоєнє. Тому, що правительство турецке каже, мов би то Вірмени лагодили знову якісь нові розрухи, нїхто не вірить. За то есть загальне переконанє, що в Скутарі, на азийскій сторонї проти Константинополя, на вірменьскім передмістю над самим морем хотять Турки зробити таку саму різню, як в Константинополи. Богато Вірмен в арештах поубивано, або заморено їх голодом.

Новинки.

Львів дня 17 вересня 1896.

— **Ц. к. краєва Дирекция скарбу** оголошує: В послїдних часах дійшли до відомости скарбових властий жалоби, що в обізї грошевім дає ся відчувати недостача монет по однім і по два сотики. Щоби тому зарадити, подає ц. к. краєва дирекция скарбу до загальної відомости, що поручила всїм ц. к. касам держати в припасї відповідну скількість згаданих монет і видавати їх як найбільше при виплатї, або в дорозї виміни зголошуючим ся сторонам.

— **З станиславівскої епархії.** Похвальні грамоти з архієрейским благословенєм і крилошаньскими відзнаками одержали оо.: Дим. Лойванюк в Винятинцях і ювілат Пав. Червиньский в Помірцях. — Дїйстним деканом устецким іменований о. Ант. Стотанчик з Устя зеленого, а совітником епископскої консисториї о. Йос. Мащак з Бахура перемиской епархії. — Презенту на прихід Гостів дек. товмацкого дістав о. Зин. Сїменович з Клювинець і консистория вставила ся до Намістництва о згоду на его кан. інституцию.

— **Приватна учительска семинария женьска у Львові** отвирає ся сими днями при публичній учительскій семинариї женьскій. До тої семинариї можуть бути приняті всї ті учениці, котрих по зложеню іспиту вступного не принято до публичної семинариї задля обмеженя там числа учениць. Поки-що має управляти семинариєю приватною теперішний директор женьскої семинариї, аж з часом перейде она на другу публичну учительску семинарию женьску у Львові. Виклади в приватній семинариї будуть відбувати ся за місячною оплатою після пляну семинариї публичної, а сьвідоцтво з неї (при сподіваній прихильности краєвої Ради шкільної для сеї справи), буде мати вагу сьвідоцтва школи публичної. До тої семинариї вписало ся доси 30 учениць. — Така сама приватна учительска семинария отвирає ся в Коломиї. Інститут „Жіночого Кружка“ в Коломиї прийме з сеї причини ще дівчата по дуже приступній цїнї.

— **Запомоги на бурси.** В буджетї на 1896 рік визначив Сойм до диспозициї Виділу краєвого, як щорічно, квоту 4000 зр. на запомоги для бурс, котрі принимають бідну молодїж народности рускої і польскої. З тої суми розділяв Виділ краєвий в порозуміню з краєвою Радою шкільною слїдуючі запомоги: Рускій бурсї імени Івана Хрестителя в Дрогобичи 200 зр., польскій бурсї ім. Коперника в Ярославі 100 зр., рускій бурсї ім. сьв. Онуфрея в Ярославі 100 зр., польскій бурсї в Коломиї 200 зр., рускій бурсї ім. сьв. Михайла в Коломиї 100 зр., полскій бурсї в Перемишли 400 зр., рускій бурсї ім. сьв. Николая в Перемишли 300 зр., ґімназияльній бурсї ім. кс. Фелікса Димницкого в Ряшеві 400 зр., ґімназияльній бурсї в Самборі 300 зр., учительскій бурсї в Тернополи 500 зр., рускій бурсї в Тернополи 300 зр., рускій бурсї ім. сьв. Николая у Львові 300 зр., польскій бурсї ім. І. Й. Крашевского в Станиславові 200 зр., бурсї ім. Стефана Баторого в Вадовицях 300 зр., бурсї ім. сьв. Казимира в Тарнові 200 зр., бурсї християньскій в Бродах 100 зр.

— **О нещастю,** яке лучило ся в скільскій верховинї, де скажений пес покусав кількадесять

„Табу“ приняте у всїх полїнезийских народів і значить тілько що наша клятва. Що узнане за „табу“, річ або особа, до того не вільно нікому нї наближати ся, нї уживати до чого небудь нї тим послугувати ся. Коли-ж би хто поважив ся з табуованим чоловіком входити в які зносини, або обложеної клятвою „табу“ річи уживати — того покарав би божок смертию, а як би він зволїкав з тою карою, то певне приспішили би єї жреції.

Начальники Маорісів послугують ся тим табу дуже часто в полїтичних цїлях а навіть в звичайних случаях приватного житя. Дикі дуже часто підпадають такому табу через кілька днів, н. пр. коли обітнуть собі волосє, татують ся, роблять човно, будують дім, коли лежать тяжко недужі і на случай смерти. Коли в ріцї виловлюють ся риби і заходить небезпечність вигубленя їх, або коли в часї недороду люди ще в лїтї зуживають надто богато плодів з поля на пр. бараболь, тодї на ті річи накладає ся табу. Хоче який начальник позбути ся вдїзливих, оголошує свій дім табу; коли загадає торгувати з яким кораблем, а не допустити до участи в зисках своїх підданих, уживає табу; невдоволений з якого европейского купця — кладе на него табу і нищить его. Взагалї право табу надає начальникови необмежену власть і оно для них дуже вигідне.

Нїкому не вільно безкарно діткнути ся табуованого предмету. Дикий, що стоїть під правом табу не може якийсь час їсти деяких страв. Коли засуджено на такий піст богача, то невільники кладуть єму до губи страви, яких єму не вільно діткнути ся руками, але коли то стрітить убогого, то він мусить устами і язиком хлептати або брати страву. Табу заміняє его в зьвірину. Одним словом той дивний звичай править цїлим житєм Ново-Зеляндців, їх божок мішає ся до кождої їх роботи. Але табу, яке Каі-Куму наложив на своїх европейских полонників, замкнених тепер в Варе-Атона, було лише хвилеве і не конче правне і може було би не охоронило наших подорожних від лютої мести Маорісів, коли-б не приятелї і сторонники Каі-Куму, котрі кинули ся на голос свого начальника і оборонили Ґленарвана та его товаришів.

Помимо того Ґленарван знав що его жде; лише своїм житєм міг він відплатити убийство начальника, а смерть яку дикі завдають своїм ворогам, есть наслїдком аж довгих мук. Отже дожидав страшної покути за своє справедливе обуренє, котре довело его до згаданого убийства, однако мав надію, що гнїв Каі-Куму досягне лише его самого.

Яку-ж страшну ніч перебув з своїми товаришами! Хто зумів би відмалювати і описати їх муки і болї душевні? О біднім Робертї і благороднім Паґанелю не було нїякої вісти, та чи можна було сумнївати ся о тім, що їх стрітило? Чи не були то перші жертви посьвячені мести Маорісів? Надія опустила всїх, навіть холодного і спокійного майора. Джон Менґлїс гадав, що збожеволїє на вид Мариї, що побивала ся за братом. Ґленарван роздумував над страшним жаданем леді Єлени, котра хотячи охоронити ся від мук або неволї, бажала смерти з его руки! Чи буде мати ту страшну відвагу?

— Яке право маю убивати Марию? — питав самого себе Джон, котрому на ту гадку серце краяло ся.

О тім щоби утїкати не можна було й думати; десятьох уоружених Маорісів пильнувало дверий Варе-Атона.

Надійшов ранок дня 13 лютого. Поміж Маорісами і вязнями не було нїяких зносин. В сьвятини було трохи поживи, котрої ледве покушано; нещастні були так потомлені і приголомнені тим всїм, що з ними діяло ся, що не чули голоду. День перейшов і не приніс нї надії нї нїякої зміни. Очевидно година муки для Ґленарвана і похорону начальника мали разом ударити.

І хоч Ґленарван був певний, що Каі-Куму покинув гадку виміни полонників, то однако майор як раз на тім опирав свою надію.

— Хто знає — говорив пригадуючи Ґленарванови очевидне вражінє, яке на начальника зробила смерть Кара-Тете; — хто знає, чи Каі-Куму в глубинї серця не почуває ся до якої вдячности супротив вас!

Помимо тих заміток майора Ґленарван не хотїв дурити себе надією. Другий день минув знов без нїяких приготовлень до сподіваних мук. Причиною того опізненя було віруванє Маорісів, що цїлі три дни по смерти перебуває душа в тїлї небіжчика, отже через той час труп остає без похорону. Того звичаю держать ся дуже строго.

До пятнайцятого лютого видавала ся твердиня пустою. Джон стоячи на плечех Вільсона приглядав ся часто тому, що діяло ся на дворі, але не бачив нї одного Маоріса, лише варта коло дверий зміняла ся від часу до часу. Аж на третий день поотвирали ся хати і кількасот диких з жінками і дїтьми стали збирати ся мовчки і спокійно.

осіб, доходять такі близші вісти: В селї Тухольцї під Климцем сказив ся пес, що заєдно стояв на привязи. Він перегриз ланцух і пустив ся сьвітами, кусаючи по дорозї всїх і всьо, що лише стрітив. В самій Тухольцї покусав двоє чи троє людий, в нїмецкій кольонїї Фелїциенталь коло Сморжа стрітив пес похорон і тут в великій товпі людий покалїчив 27 осіб; погнавши дальше до Сморжа покалїчив одну жидівку в груди, другу в лице, а трету в шию, при тім покусав богато псів і худоби. В Мохнатім покусав три особи, в Матькові богато псів — але там єго вже убили колом в голову. Всї пси в тих селах вистріляні. Покалїчені Нїмцї-кольонїсти виїхали до заведеня дра Буйвіда в Кракові, а наші селяни ходять до Верецьких на Угорщинї, де їм ляпісують рани і дають якісь „мушки против скаженини“. Страшно тепер переходити від села до села.

— **Огні.** В Цьвітовій, бучацкого повіта, знищив огонь 8 господарств сїльских разом зі всїми припасами збіжа. Шкода велика і в більшій части необезпечена. — В місточку Лютовискак, лїского повіта, знищив огонь дня 6-го с. м. тамошну церков. З огня не удало ся нїчого уратувати, всьо згоріло до крихти, а прекрасні, перед двома роками закуплені дзвони по-части стопились, по части-ж попукали. Причина нещастя доси не вислїджена, але приписують єї іскрі від грому, котрий якийсь час перед вибухом огня так сильно коло церкви ударив, що тая цїла стрясла ся. О якім небудь ратунку не було й бесїди, бо огонь дуже скоро обхопив цїлу церков. Місцевий комітет церковний удає ся з просьбою до всїх милосердних християн, щоби зволили подати крайно бідному тамошному населеню свою помічну руку.

— **Дивна женщина.** З Відня доносять о такій пригодї. Від кількох днїв викликало у Відни загальний розголос викрадене малої дитини. Люди розповідали собі о тім найрізнїйші річи. Аж вчера удало ся полїциї вислїдити женщину, котра ту дитину украла. Єсть нею якась Мария Барта, що недавно утратила власну дитину і імовірно зійшла з розуму та хотячи винагородити собі втрату, викрала чужу дитину. Марию Барту прихоплено на стациї Кірлїнґ і намірювано відвезти єї до Відня. Тимчасом она добула револьвера і вистрілом в уста відобрала собі житє. Украдену дитину віддано матери.

— **Як точно треба платити асекурацию** доказує слїдуюча пригода: В селї Цьвітовій коло Бучача вибух дня 4 с. м. огонь і знищив вісїм селяньских домів зі всїми господарскими будинками і припасами збіжа. Всїх будинків згоріло около 20, а обезпечених було всего 11. Один з обезпечених Петро Макар, не заплатив асекурацийної належитости за сей рік і хоч він перед тим кілька лїт обезпечав свій дім і господарскі будинки на суму 1400 зр., не дістане тепер нїякого винагородженя. В огни погибло дві безроги і одна ялівка. У двох селяни було около 4000 кіп зібраного збіжа і оно не було обезпечене.

— **Дики** роблять велику шкоду в турчаньскім повітї, особливо в селах: Багноватім, Рикові, Росохачи, Митій і Сухім потоцї. Про облави на тих шкідників якось нїчого не чувати.

— **Серед представленя в цирку в Кракові** тамошна полїция минувшої суботи арештувала дуже елєґантного панка, що сидїв на першім місци і як найлучше бавив ся штуками цирковими. Зібрана публика не могла поняти, за що такого „пана“ арештують! Доперва потім довідала ся, що той „пан“ — не аби яка птиця. Називає ся Гірш Шпрінґер, належить до міжнародної шайки злодїїв кишеневих, а сам оперував чужі кишенї на теренї Прус і Швайцариї. Будучи паном з чужих гроший приїхав собі на малий відпочинок до Кракова і пійшов троха розірвати ся до цирку.... однак тут відшукала єго всевідуча полїция і відпровадила єго на дальший відпочинок до.... арешту.

— **Виновник крадежи** в канцеляриї краківської школи реальної, що — як ми вже доносили — украв 2000 зр. зі столика директора школи, вже вислїджений. Єсть ним 22-лїтний слюсар Скульский. При нїм найдено 1200 зр. Полїция глядає ще за спільниками Скульского. В столику було крім згаданих гроший в банкнотах, ще й 500 зр. в сріблї, однако злодїї срібла не кивали.

— **Зміна назвища.** Ц. к. Намістництво позволило о. Іванови Сороцї в Боднарцї перемінити своє назвище з Сорока на Сорокевич.

— **Незвичайну петицию,** бо заосмотрену сїмома мілїонами підписів, вручив сими днями „союз християньских женщин сьвіта“ королевій анґлїйскій Вікториї. Петиция написана в 44 язиках і просить о підпору державні власти в борбі з пияньством і з розповсюдненим в Анґлїї, Індиях і Хінах звичаєм куреня опіюм.

Господарство, промисл і торговля.

Торг збіжевий.

Львів дня 16 вересня: Пшениця 6·80 до 7·— зр.; жито 5·50 до 5·75; ячмінь броварний 5·50 до 6·50; ячмінь пашний 5·— до 5·10; овес 5·30 до 5·75; ріпак 9·— до 9·25; горох 5·— до 7·—; вика 4·— до 4·25; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·— до 4·50; гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 5·75; нова 0·— до 0·—; хмїль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 вересня. Є. Вел. Цїсар вернув нинї рано з маневрів в Галичинї.

Чернівцї 17 вересня. Мінїстер рільництва ґр. Ледебур оглядав вчера заведенє купелеве в Дорнаватра, де одно жерело названо в честь мінїстра „жерелом Іоана“, а вертаючи оглядав католицку церков і копальнї в Якобенах.

Відень 17 вересня. Жінку, котра перед кількома днями викрала у Відни родичам дволїтного хлопця Йосифа Райхеля, вишукано вчера в Кльостернайбурзї і арештовано. Она зве ся Мария Барта. Коли єї везено до Відня, она вступила до кльозету і застрілила ся. Дитину відшукано і віддано родичам.

Константинополь 17 вересня. Офіцир, котрий з росийским ґенералом Чихачевом і з росийским повномочником войсковим в Атинах, Калнином, оглядав укріпленя Дарданелїв, зложив султанови рапорт о лихім станї сих укріплень.

Париж 17 вересня. Офіцияльно доносять, що цар згодив ся на проґраму торжества в честь гостини устaновлену француским правительством.

Париж 17 вересня. До Temps доносять з Копенгаґи, що вість о динамітовім заговорі против царя викликала в єго окруженю велике занепокоєнє. Сам цар єсть спокійний. Проґрами подорожи не змінено в нїчім.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Каі Куму вийшов з своєї хати і окружений головними начальниками поколїня сів на підвисшеню посеред площі. Товпа Маорісів стала мовчаливо півкругом лавою о кілька сяжнїв за начальником. На знак Каі Куму підійшов один вояк до Варе-Атона.

— Не забудь! — шепнула леді Єлена мужеви.

Ґленарван притиснув жінку до серця. В тій хвили Мария Ґрант приступила до Джона і сказала:

— Льорде і леді Ґленарван! Коли справедливо, щоби жінка гинула з руки мужа для уникненя страшної будучности, то з рівним правом і для тої самої причини повинна умирати суджена з руки судженого. Джоне, в тій торжественній хвили можу запитати: чи я вже не єсьм від давна в глубинї серця твоєю судженою? Чи можу числити на тебе так як леді Єлена на льорда Ґленарвана?

— Марие! — крикнув з розпукою молодий капітан. — Дорога Марие...

Не міг докінчити; рогожа піднесла ся і вязнїв поведено перед Каі Куму. Женщини піддали ся спокійно своїй доли, мужчини крили біль під маскою рівнодушности, побороючи себе з надлюдскою силою.

Станули перед зеляндским начальником, котрий не відволїкав справи.

— Ти убив вождя Кара Тете — сказав до Ґленарвана.

— Так — відповів льорд.

— Умреш завтра о сходї сонця.

— Сам? — спитав Ґленарван з сильно бючим серцем.

— Ах, чому житє нашого Тогонґа дороже як ваше! — крикнув Каі Куму з диким блеском в очах.

В тій хвили счинив ся якийсь рух поміж Маорісами. Товпа розступила ся педепускаючи вкритого потом і упадаючого від утоми післанця.

Побачивши єго Каі Куму спитав по анґлїйски, умисне щоби полонники могли розуміти о що ходить.

— Вертаєш з табору Европейцїв?

— Так — відповів Маоріс.

— Ти бачив нашого Тогонґа?

— Бачив.

— Жиє?

— Нї. Анґлїйцї розстріляли єго.

То був вирок на Ґленарвана і єго товаришів.

— Умрете всї завтра о сходї сонця! — крикнув Каі Куму.

Отже однака доля ждала нещастних вязнїв. Леді Єлена і Мария Ґрант піднесли очи до неба, дякуючи Провидїню за ту ласку.

Вже не відводжено вязнїв до Варе-Атона, але задержано їх, щоби були сьвідками похорону і кровавих обрядів получених з ним. Поведено їх лише о яких двайцять кроків на бік, все під сильною сторожию Маорісів. Прочі дикі, що все мовчки понуро стояли, як здавало ся, не звертали на них нїякої уваги.

(Дальше буде.)

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебери.